

med under en EU-ledet aktion, ser jeg ikke som noget som helst problem.

Der er masser af gøre for Danmark, hvis det danske Folketing ønsker det, og hvis der er et flertal her, der ønsker at involvere Danmark.

I forhold til udlændingeområdet vil jeg sige stik modsat, at det er meget vigtigt, vi fastholder vores forbehold. Her kan det godt være, at der var nogle, der havde et andet udgangspunkt for forbeholdet, da det blev lavet i starten af 1990'erne, og at vi argumenterer for fastholdelsen af forbeholdet for at sikre dansk selvbestemmelse ud fra nogle andre kriterier end dem, SF argumenterede ud fra i sin tid. Det er for så vidt ligegyldigt.

Forbeholdet er der og er godt for Danmark, fordi det sikrer en selvbestemmelsesret på nogle områder, der er meget vitale for Danmark, nemlig udlændingepolitikken. Vi har mulighed for at føre den strammingsgrad her i landet, som vi ønsker, uagtet hvad svenskerne og andre måtte mene.

Så til fru Elisabeth Arnold: Hvis det var sådan, at man holdt nye folkeafstemninger med jævne mellemrum, fordi man kunne gå fra ja til nej eller fra nej til ja, så var det jo et andet udgangspunkt, vi havde. Men de EU-folkeafstemninger, vi har udviklet i Danmark, går jo alene ud på, hvornår man kan få et nej udskiftet med et ja.

Så hvis det her var et rent demokratispørgsmål, hvor man sagde, at tiden modnes, nu tager man en ny omgang, så kunne man jo lige så godt sende ting til folkeafstemning, som man én gang havde fået et ja til, for det kunne være, at et befolkningsflertal nu havde fortrudt og gerne ville stemme nej.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Lige til det sidste vil jeg da trods alt tillade mig at tilføje, at mig bekendt har der i hvert fald været mulighed for at sætte kryds ved nej, hver gang der har været folkeafstemning om EU-spørgsmål herhjemme. Det har jeg da også selv benyttet mig af, og jeg har i øvrigt også benyttet mig af ja-muligheden, vil jeg sige.

Men det, der bringer mig herop, er, at jeg er glad for, at hr. Thulesen Dahl har noteret sig den principielle forskel, der er mellem Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag, da vi jo fra Kristeligt Folkepartis side tager udgangspunkt i respekt for euroafstemningens resultat i 2000.

Men så vil jeg godt sige i forhold til forsvarsforbeholdet og den mere substantielle del af debatten, som det vel også må være tilladt at tage fat på her, at jeg synes, at hr. Thulesen Dahl simpelt hen argumenterer for EU-forsvarsdimensionen, som den stod i 1992.

Vi erkender jo blankt i vores beslutningsforslag, og det gør jeg også selv, at de betænkkeligheder, jeg havde i 1992, og som førte til, at jeg stemte nej til Maastrichttraktaten bl.a. på grund af forsvarsdimensionen, bare ikke holder vand i dag.

EU's forsvarsdimension er i dag dybt forankret i NATO, endda således at det nu er besluttet, at EU kan låne NATO-aktiver. Vil hr. Thulesen Dahl dog ikke medgive, at det er tilfældet, og at EU's forsvar ikke bare er noget, der blafrer et eller andet sted derude for sig selv?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg kan ikke dy mig i forhold til det med forsvarret. Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at der er masser af steder, man kan sætte danske soldater ind.

Synes hr. Kristian Thulesen Dahl ikke, at det er temmelig ulogisk, at samtidig med at alle andre europæiske lande i NATO, de neutrale lande, russerne osv. kan gå ind og gøre en indsats for at bidrage til fred og stabilitet i vores europæiske nærområde, hvor det er så afgørende for os selv, dér er Danmark, fordi hatten skiftes ud fra FN og/eller NATO til EU, ikke i stand til at yde et bidrag?

Jeg har svært ved at forstå, hvis danske vælgere skulle synes, at det er sjovere at ligge og rode rundt militært set langt væk fra Europa, og man altså ikke må gøre en indsats på det kontinent, hvor man er så afhængig af, at der er fred og stabilitet.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det sker sjældent, men hr. Kristian Thulesen Dahl roder sig altså ud i noget vås, når han siger, at det kun er, når man vil skifte et nej til et ja, at man afholder folkeafstemninger.

Min beskrivelse om 18-års-valgret var selvfølgelig sådan et eksempel, men Folketingets regler åbner jo fuldstændig op for, at man også kan gøre det modsatte. Man kan sandelig godt sætte Danmarks medlemskab af EU til folkeafstemning igen, hvis man vil, hvis der er flertal for det